

recensies

Ali en Ava bewijzen dat zelfs een onverwachte verliefdheid geen leeftijd kent. ©altitude film

Wanneer doodgewone mensen verliefd worden

FILM In een Engels stadje slaat de vonk over tussen twee modale veertigers. Niet de verschillen, maar de verledens zitten in Clio Barnards *Ali & Ava* in de weg. 'Je staat te kijken van de verandering die twee mensen op korte tijd in elkaars leven kunnen teweegbrengen.'

Soms is een film zo intens liefdevol en charmant dat we u er haast voor willen waarschuwen. Zeker wie vertrouwd is met het werk van Clio Barnard, doet er goed aan om op zijn hoede te zijn. *Ali & Ava* zou je zowaar een hartverzakking kunnen bezorgen. Acht jaar na het ongemeen harde en mistroostige *The selfish giant* komt de Britse filmmaakster met een liefdesverhaal vol muzikaliteit dat spontaan een blos op je wangen tovert.

'Ik heb me laten inspireren door twee ontzettend genereuze mensen, die dus echt bestaan', vertelt Clio Barnard via Zoom. 'Alleen, en dat zal misschien raar klinken, zijn die twee nooit een koppel geworden.' Het ware leven loopt niet altijd zoals je dat zou willen. Dan zit er niets anders op dan een film te draaien waarin dat wel het geval is. Toch?

Toen ze haar fictiedebuut maakte met *The selfish giant*, over twee kereltjes die als koperdief bijklussen voor een schroothandelaar, had Barnard ook al een eigen draai gegeven aan het werkelijke verloop. Al was het toen net anders gegaan: met een van de beide jongetjes waarop ze haar film baseerde, was het gelukkig niet zo noodlottig afgelopen als in haar film. Op Shaun Thomas, de acteur die hem speelde, deed ze nu opnieuw een beroep. Al bleef het deze keer bij een kleinere, maar cruciale bijrol als Ava's zoon.

Latrelatie op z'n kop

'Vind jij deze hele toestand dan oké, echt?'

Ali's echtgenote kijkt hem uitdagend aan. 'Natuurlijk', zegt hij grijnzend. 'We zijn net huisgenoten.' En dan: 'Je eet toch wel thuis?' De twee zijn niet langer een stel, al wonen ze nog onder een dak en houden ze de schijn hoog voor zijn familie. Het is een latrelatie op haar kop. Ali wil het zo, of toch nog even. Hij wacht het juiste moment af om het te vertellen, intussen leeft hij in ontkenning. Nee, hun huwelijk is niet voorbij – ja, dat is het wel.

Elders in de volkswijken van het Engelse Bradford woont Ava, een minzame vrouw die erg jong moet zijn geweest toen ze voor de eerste keer moeder werd. Haar zoon en dochter, zelf bijna nog kinderen, hebben op hun beurt al een kroost – over wie zij zich evenveel ontfermt. Ach, ze is allang blij dat ze niet langer de man moet verdragen wiens agressie ze moest ondergaan tel-

kens hij zijn bottines aantrok.

Ali is Brits-Pakistaan, Ava Iers. Jeugdige zijn ze allebei al een poos niet meer, maar zelfs een onverwachte verliefdheid kent geen leeftijd. Zij werkt op de school waar hij op een dag het kindje afzet van een van de families aan wie hij een woonst verhuurt. Later geeft hij haar een lift. Zij houdt van countrymuziek en folk, laat dat nu de muziek zijn die hem buikkrampen bezorgt.

Op veel vlakken zijn er verschillen, maar die vormen geen obstakels. Ze geven net kleur aan hun relatie. 'Hun grootste obstakel zit vanbinnen: een verleden dat hen niet loslaat', benadrukt de filmmaakster. 'Allebei zijn ze kinderen van ouders die van elders komen, dat bindt hen.' Klassieke protagonisten voor een romance op het witte doek zijn Ali en Ava niet. Daar zijn ze ergens te alledaags voor. 'Doodgewone mensen worden net zo goed verliefd, hoor!'

Ali & Ava is wonderschoon en goud-eerlijk, ver weg van de valse Hollywood-romantiek. 'Een film die me heeft geïnspireerd, is *Briefencounter* van David Lean uit 1945. Je gaat er door inzien wat een immense verandering twee mensen op korte tijd in elkaars leven kunnen teweegbrengen. Dat wilde ik ook tonen. Die korte tijdsspanne bood me de kans om het einde open te houden. Als kijker krijg je slechts een maand uit hun leven te zien. Wie weet wat erna nog gebeurt.'

Eerste kus in Bradford

Met Claire Rushbrook (*Ammonite*) en Adeel Akhtar (*Four lions*) heeft Barnard twee gouden talenten voor de titelrollen. Akhtar in het bijzonder, die met zo'n enorme ontwapening en naturele gestalte geeft aan Ali dat je een personage dicht bij hemzelf vermoedt. 'Ik denk dat een acteur altijd iets van zichzelf meebrengt naar een set. Daarmee onderschat je zijn vertolking heus niet', zegt Barnard.

De cineaste keert met *Ali & Ava* voor de derde keer terug naar het Noord-Engelse Bradford, na haar documentaire *The arbor* en *The selfish giant*, waarvan het sociaal realisme Britse critici had geïnspireerd om haar tot de nieuwe Ken Loach te bombarderen. 'Ik wilde ook nu het land een spiegel voorhouden, zonder moraliserend te worden. Nogal wat politici zijn erop uit om mensen aan te zetten tot verdeeldheid op basis van verschillen. Dat wilde ik counteren.'

'En Bradford? Tja, ik ben er vlakbij opgegroeid. Toen ik veertien was, heb ik er mijn eerste kus gekregen. Naast de dj-booth aan de ijsbaan, op een onbewaakt moment. Deze plek heeft voor altijd een plek in mijn hart.'

Ruben Aerts

Ali & Ava
Van: Clio Barnard
Met: Adeel Akhtar, Claire Rushbrook, Shaun Thomas (95 min.)
★★★★☆

'Nogal wat politici zijn erop uit om mensen aan te zetten tot verdeeldheid op basis van verschillen. Dat wilde ik counteren'

Clio Barnard
Filmmaakster